

**ALEX
MICHAELIDES
FECIOARELE**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

Edward Fosca era un ucigaș.

Ăsta era un fapt. Nu ceva ce Mariana știa doar la nivelul intelectual, ca idee. Trupul ei știa. Simțea în oase, în sânge și în adâncul fiecărei celule.

Edward Fosca era vinovat.

Și totuși nu putea s-o dovedească, poate că n-avea s-o dovedească niciodată. Bărbatul acela, monstrul care omorâse cel puțin doi oameni, era foarte probabil să rămână nepedepsit.

Era așa de îngâmfat, așa de sigur pe sine. „Crede că a scăpat cu fața curată“, își zise ea. Credea că a câștigat.

Nu era așa. Nu încă.

Mariana era hotărâtă să fie mai isteată decât el. N-avea încotro.

Avea să stea trează toată noaptea și să rememoreze tot ce se întâmplase. Avea să șadă acolo, în odăița aceea întunecoasă din Cambridge, întorcând problema pe toate părțile până ce găsea soluția. Se uita fix la rezistența încinsă a radiatorului de pe perete, o dungă roșie strălucitoare în întuneric, silindu-se să intre într-un fel de transă.

Avea să se întoarcă în gând chiar la început și să-și amintească tot. Toate amănuntele.

Și avea să-l prindă.

PARTEA ÎNTÂI

*Nimeni nu mi-a spus că durerea sufletească
seamăna așa de mult cu frica.*

C.S. Lewis, A Grief Observed

1

Cu câteva zile înainte, Mariana era acasă, în Londra.

Era în genunchi pe podea, înconjurată de cutii. Făcea încă o încercare, fără tragere de inimă, să trieze lucrurile lui Sebastian.

Nu prea reușea. La un an de la moartea lui, cele mai multe dintre lucrurile sale tot mai erau împrăștiate prin casă, în mormane și în cutii pe jumătate goale. Părea pur și simplu incapabilă să ducă treaba asta la bun sfârșit.

Mariana încă îl iubea – asta era problema. Chiar dacă știa că n-o să-l mai vadă niciodată pe Sebastian – chiar dacă dispăruse pe vecie –, încă îl iubea, și nu știa ce să facă cu toată iubirea asta. Era atât de multă și atât de haotică! Se prelingea, se scurgea, se rostogolea din ea, ca umplutura dintr-o păpușă de cârpă ale cărei cusături se destramă.

Ar fi dat orice să-și poată așeza iubirea într-o cutie, așa cum încerca să facă cu lucrurile lui. Ce priveliște jalnică: viața unui om redusă la o adunătură de obiecte nedorite ce urmează să fie vândute la talcioc.

Mariana vârî mâna în cea mai apropiată cutie. Scoase o pereche de pantofi.

Se uită la ei – vechii pantofi de sport verzi cu care alerga pe plajă. Încă păreau un pic îmbibați de apă, cu firișoare de nisip încrustate în tălpi.

„Descotorosește-te de ei“, își zise. „Aruncă-i în coșul de gunoi. Fă-o.“

Chiar în vreme ce se gândea la asta își dădu seama că era imposibil. Pantofii nu erau el; nu erau Sebastian, nu erau bărbatul pe care-l iubise și avea să-l iubească pe vecie. Erau doar niște pantofi vechi. Și totuși, despărțirea de ei ar fi fost un rău pe care și-l făcea singură, ca și cum și-ar fi apăsât un cuțit pe braț și ar fi tăiat o fâșie de piele.

În loc de asta, Mariana strânse pantofii la piept. Îi ținu în brațe ca pe un prunc. Și plânse.

Cum ajunsese într-un asemenea hal?

În răstimp de numai un an, care cândva s-ar fi scurs aproape pe nesimțite – iar acum se întindea în spatele ei ca un peisaj pustiit, strivit de un uragan –, viața pe care o cunoscuse fusese ștearsă de pe fața pământului, lăsând-o în situația actuală: treizeci și șase de ani, singură și beată într-o seară de duminică; cu mâinile încleștate pe pantofii unui mort, de parcă ar fi fost moaște – ceea ce, într-un fel, erau.

Ceva frumos, ceva sfânt, murise. Nu rămâneau decât cărțile pe care le citea el, hainele pe care le purta, lucrurile pe care le atingea. Încă simțea pe ele mirosul lui, încă simțea pe vârful limbii gustul lui.

Iată de ce nu putea să-i arunce lucrurile: dacă le păstra, putea cumva să-l păstreze pe Sebastian viu încă un piculeț; dacă renunța la ele, îl pierdea cu totul.

De curând, dintr-o curiozitate morbidă și într-o încercare de a înțelege cu ce se lupta, Mariana recitise toate scrierile lui Freud despre jale și pierderea unei persoane apropiate. În opinia lui, după moartea cuiva drag trebuie să accepți pierderea la nivel psihologic și să te desprinzi de persoana respectivă, pentru că altfel

riști să cazi în jelirea patologică, pe care el o numea melancolie – iar noi îi zicem depresie.

Mariana înțelegea asta. Știa că ar trebui să se desprindă de Sebastian, însă nu putea – pentru că încă îl iubea. Îl iubea, cu toate că dispăruse pentru totdeauna, dispăruse sub giulgiu – „sub giulgiu, sub giulgiu“ – de unde era asta? Tennyson, probabil.

Sub giulgiu.

Așa părea. De la moartea lui Sebastian, Mariana nu mai vedea lumea colorată. Viața era ștearsă și cenușie și îndepărtată, sub un giulgiu – sub o negură de tristețe.

Voia să se ascundă de lume, cu toată larma și durerea ei, și să-și găsească refugiu în munca sa și în căsuța sa galbenă.

Acolo ar fi rămas, dacă Zoe n-ar fi sunat-o de la Cambridge în acea seară de octombrie.

Telefonul de la Zoe, după reuniunea grupului de luni seara – așa începuse.

Așa începuse coșmarul.

Grupul de luni seara se întrunea în camera din față a Marianei.

Era o cameră încăpătoare. Fusese destinată terapiei curând după ce Mariana și Sebastian se mutaseră în casa cea galbenă.

Le era tare dragă acea casă. Se afla la poalele Primrose Hill¹, în nord-vestul Londrei, și era zugrăvită în același galben viu ca primulele care creșteau pe deal vara. Caprifoiul care se cățara pe un zid îl acoperea cu totul, iar în lunile de vară parfumul dulce al florilor albe se strecura în casă prin ferestrele deschise, urca scările și zăbovea prin coridoare și încăperi, umplându-le de farmec.

Era neobișnuit de cald în acea seară de luni. Cu toate că era începutul lui octombrie, vara indiană persista, ca un oaspete încăpățânat care refuză să aplece urechea la aluziile frunzelor muribunde din copaci că ar fi vremea să plece. Soarele de la sfârșitul după-amiezii inunda camera din față, înecând-o într-o lumină aurie cu nuanțe roșietice. Înainte de a începe, Mariana coborî storurile, însă lăsă ferestrele ghilotină deschise câțiva centimetri, ca să intre aerul.

Apoi așeză scaunele în cerc.

¹ Dealul Primulelor

Nouă scaune. Câte unul pentru fiecare membru al grupului și unul pentru Mariana. Teoretic, trebuia ca scaunele să fie identice – însă viața reală nu e așa. În ciuda celor mai bune intenții, adunase de-a lungul anilor scaune cu spătar din diferite materiale, cu diferite forme și mărimi. Atitudinea sa relaxată față de scaune era poate tipică pentru felul în care își desfășura activitatea. Abordarea Marianei era neprotocolară, ba chiar neconvențională.

Era ironic faptul că își alesese ca profesie terapia, în special terapia de grup. Întotdeauna fusese nesigură în privința grupurilor – ba chiar neîncrezătoare –, încă din copilărie.

Crescuse în Grecia, la periferia Atenei. Locuiau într-un căsoi vechi și dărăpănat, în vârful unui deal acoperit cu un văl negru și verde de măslini. Când era mică, Mariana ședea pe leagănul ruginit din grădină și cugeta la orașul vechi de dedesubt, care se întindea până la coloanele Partenonului de pe vârful altui deal, în depărtare. Părea imens, nesfârșit; minusculă în comparație cu el, îl privea cu o presimțire superstițioasă.

Când o însoțea pe menajeră la cumpărături în piața ticsită de lume din centrul Atenei, Mariana era întotdeauna speriată. Se simțea ușurată și un pic surprinsă când se întorcea acasă teafără. Grupurile mari au continuat s-o intimideze când a mai crescut. La școală stătea pe margine, simțind că nu se potrivea cu colegii săi. Și această impresie de nepotrivire era greu de alungat. După ani, la terapie, ajunsese să înțeleagă că școala nu era altceva decât un macrocosmos al unității familiale: ceea ce însemna că neliniștea ei ținea mai puțin de momentul prezent – mai puțin de curtea școlii, de piața

din Atena sau de orice alt grup în care se găsea – și mai mult de familia și de casa izolată în care crescuse.

În casa lor era întotdeauna frig, chiar și în însorita Grecia. Și era în ea un soi de pustiu – o lipsă de căldură, fizică și emoțională. În mare parte responsabil pentru asta era tatăl Marianei, care, cu toate că era un bărbat remarcabil din multe puncte de vedere – chipeș, puternic, cu mintea ascuțită –, era și o persoană foarte complicată. Mariana bănuia că fusese vătămat iremediabil în copilărie. Nu-și cunoscuse bunicii din partea tatălui, iar el nu prea vorbea de ei. Tatăl lui fusese marinar, și cu cât vorbea mai puțin despre mama lui, cu atât mai bine. Lucra în port, spunea el, cu un aer atât de rușinat, încât Mariana credea că trebuie să fi fost prostituată.

Tatăl ei crescuse în mahalalele din Atena și în portul Pireu – începuse să lucreze pe vase din copilărie, și curând se implicase în comerțul și importul de cafea și grâu și – își închipuia Mariana – produse mai puțin lăudabile. Pe la douăzeci și cinci de ani cumpăraseră un vapor și își clădise pe această bază afacerea de transport maritim. Printr-o combinație de ferocitate, sânge și sudoare, își creaseră un mic imperiu.

Era cam ca un rege, își zicea Mariana – sau un dictator. Avea să descopere mai târziu că era un om extraordinar de bogat – nu că ai fi putut ghici din felul auster, spartan, în care trăia. Poate că mama ei – mama ei englezoaică gingașă, blândă – l-ar fi îmblânzit dacă ar fi trăit. Însă ea murise în mod tragic, de tânără, curând după nașterea fetei.

Mariana crescuse fiind foarte conștientă de această pierdere. Ca terapeut, știa că un prunc se percepe pe sine întâia oară prin ochii părinților săi. Ne naștem fiind priviți – expresiile părinților, ceea ce vedem reflectat în oglinda ochilor lor, determină felul în care

ne vedem pe noi înșine. Mariana pierduse privirea mamei – cât despre tată, ei bine, îi era greu s-o privească în față. De obicei se uita undeva peste umărul ei când i se adresa. Mariana se tot foia, schimbându-și poziția, își târșâia picioarele, încerca să intre în raza privirii lui, sperând să fie văzută – dar, cumva, rămânea întotdeauna la margine.

În rarele ocazii în care izbutea să obțină contactul vizual, în ochii lui nu găsea decât dispreț, o dezamăgire arzătoare. Ochii lui îi spuneau adevărul: nu era destul de bună. Oricât de mult se străduia, Mariana reușea să facă ori să spună ce nu trebuia – părea să-l irite prin simpla ei existență. O contrazicea la nesfârșit, jucând rolul lui Petruchio cu ea în chip de Catarina – dacă ea zicea că-i frig, el zicea că-i cald; dacă ea zicea că-i soare, el o ținea una și bună că plouă. Însă, în ciuda criticilor și a potrivniciei lui, Mariana îl iubea. Nu-l avea decât pe el și tânjea să fie demnă de dragostea lui.

Fusese foarte puțină dragoste în copilăria sa. Avea o soră mai mare cu șapte ani, dar nu erau apropiate. Pe Elisa n-o interesa sfioasa ei surioară mai mică. Așa că Mariana își petrecea lungile luni de vară singură, jucându-se în grădină sub privirea aspră a menajerei. Nu-i de mirare deci că nu se simțea în largul său în preajma oamenilor.

Marianei nu-i scăpa ironia faptului că ajunsese să se ocupe de terapia de grup. Totuși, în mod paradoxal, această nesiguranță în privința altora îi era de folos. În terapia de grup, ținta tratamentului o constituie grupul, nu individul; să te pricepi la terapia de grup înseamnă – într-o anumită măsură – să fii invizibil.

Mariana se pricepea la asta.

În ședințe încerca întotdeauna să stea cât mai puțin în calea grupului. Nu intervenea decât atunci când